

РЕШЕНИЕ

№ 4171

гр. София, 22.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 02.06.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев

Пенка Велинова

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **2432** по описа за **2023** година докладвано от съдия Георги Терзиев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК), във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на М. М. Д. от [населено място],[жк], чрез адв. Х. Х., срещу Решение № 475 от 30.01.2023 г., постановено по НАХД № 17844/2021 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 115-ти състав, с което е потвърдено НП № 20-4332-016197 от 23.09.2020 г., издадено от началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция”, с което на касатора е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 750 лева на основание на чл.188, ал. 1, във връзка с чл. 182, ал. 1, т. 6 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

В касационната жалба се релевират доводи за неправилност на решението, като постановено в противоречие с материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения. Счита, че Н П е издадено след преклузивния срок по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН. Претендира присъждане на разноски.

В съдебно заседание, касаторът, не се явява и не изпраща процесуален представител. Постъпила е писмена защита, с която не се възразява да се даде ход на делото и

поддържа касационната жалба.

Ответникът - Началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция”, редовно уведомен, не се явява и не се представлява.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата.

По допустимостта на касационната жалба:

Административен съд София – град намира, че касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

По съществуването на касационната жалба:

Разгледана по същество - касационната жалба е неоснователна и не са налице наведените касационни основания.

В производството пред СРС е установено, че на 29.11.2019 г., в 10:35 часа, в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица] към [улица], неустановен водач управлявал лек автомобил марка и модел „А. АЗ“ с рег. [рег.номер на МПС], собственост на жалбоподателя М. М. Д., като в района на № 13 се движил със скорост от 106 км./ч. (измерена скорост от 109 км./ч.) при разрешена максимална скорост на движение за населено място от 50 км./ч. Нарушението било установено чрез разположено в служебен автомобил на СДВР с рег: [рег.номер на МПС] мобилно техническо средство TFR1-M с радар № 506 в клип № 8417, записващо и заснемащо точен час, дата, място, регистрационен номер на МПС и скорост. Системата за видеоконтрол е вписана под № 10.02.4835 в Регистъра на одобрените за използване типове средства за измерване, като е одобрена и вписана в списъка на 24.02.2010 г. със срок на валидност на одобрението до 24.02.2020 г. Видно от приетия по делото протокол от последваща проверка № 2-38- 19/29.10.2019 г. системата за видеоконтрол е преминала последваща периодична проверка на 29.10.2019 г. със срок на валидност на проверката до 29.10.2020 г., като към датата на заснемане на нарушението — 29.11.2019 г., е отговаряла на метрологичните изисквания съобразно нормативните стандарти.

На 04.09.2020 г. в ОПП-СДВР се явил собственикът на заснетия лек автомобил - М. М. Д., който писмено декларирал, че на 29.11.2019 г., около 10:35 часа автомобилът с рег. [рег.номер на МПС] бил управляван от неизвестен водач.

Въз основа на събраните доказателства, св. В. А., на длъжност „младши автоконтрольор“ към ОПП - СДВР, в присъствието на двама свидетели и на жалбоподателя съставил срещу последния Акт за установяване на административно нарушение (АЖН) серия АА с бл. № 665547 от 04,09.2020 г. за извършено административно нарушение по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП във вр. с чл. 165, ал. 2, т. 6 и чл. 188, ал. 1 от ЗДвП. Актът бил връчен лично на жалбоподателя, който го подписал без

възражения. Такива не постъпили и в срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН.

Въз основа на така съставения АУАН било издадено обжалваното наказателно постановление № 20-4332-016197 от 23.09.2020 г., издадено от Началник група към ОПП - СДВР, с което на основание чл. 188, ал. 1, изр.2 във вр. с чл. 182, ал. 1, т. 6 от ЗДвП на жалбоподателя са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 750 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от три месеца за описаното в АУАН нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

Въз основа на установената фактическа обстановка СРС е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, при спазване на регламентираните със ЗАНН процесуални правила. Спазени са давностните срокове, предвидени с разпоредбата на чл. 34 ЗАНН.

Решението е правилно.

В разглеждания случай е спазен 3 – месечният срок по чл. 34, ал. 1 ЗАНН, съгласно който образуваното административнонаказателно производство се прекратява, ако не е съставен АУАН в тримесечен срок от откриване на нарушителя. Срокът започва да тече от деня, в който органът, който е овластен да състави акта, е узнал кой е нарушителят.

Неоснователни са възраженията на касатора за нарушение на чл. 34, ал. 1 ЗАНН. По смисъла на чл. 34, ал. 1 ЗАНН откриване на нарушителя означава установяване и индивидуализиране на лицето, което е отговорно за противоправното деяние, осъществяващо състав на административно нарушение. Правилни и съответни на нормативната уредба и смисъла на закона са изложените от районния съд доводи, че в случая откриването на нарушителя е налице след попълването на декларацията по чл. 188 ЗДвП. В тази връзка мотивите на състава на СРС изцяло се споделят от касационната инстанция, поради което не е необходимо да се преповтарят. Действително, извършването на нарушението е заснето с техническо средство на 29.11.2019 г., но срокът, визиран в чл. 34, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, е обвързан с откриването на нарушителя. В случая нарушителят – водачът на превозното средство е установен на датата на съставяне на акта - 04.09.2020 г., когато касаторът е подал декларация по чл.188, ал.1 ЗДвП, в която е посочил, че на посочената дата и час неизвестен водач е управлявал автомобила. Законосъобразно на основание чл.188 ал.1 ЗДвП отговорността за нарушението е възложена на жалбоподателя по делото. Съгласно разпоредбата на чл.188 ал.1 ЗДвП - собственикът или този, на когото е предоставено моторно превозно средство, отговаря за извършеното с него нарушение. Собственикът се наказва с наказанието, предвидено за извършеното нарушение, ако не посочи на кого е предоставил моторното превозно средство. Съгласно разпоредбата на чл.188, ал.1 ЗДвП пр. първо „Собственикът или този, на когото е предоставено моторно превозно средство, отговаря за извършеното с него нарушение. А съгласно пр. второ на посочената разпоредба: „Собственикът се наказва с наказанието, предвидено за извършеното нарушение, ако не посочи на кого е предоставил

моторното превозно средство. С оглед на това срокът по чл. 34, ал. 1 ЗАНН е спазен.

Съгласно чл. 21, ал. 1 ЗДвП при избиране скоростта на движение на пътно превозно средство на водача е забранено да превишава скоростта от 50 км.ч. в населено място. Превишаването на скоростта в конкретния случай е безспорно установено с автоматизирано техническо средство система за видеоконтрол № 506, заснемаща дата, скорост, час и регистрационен номер на автомобила, което е преминало периодична проверка. Безспорно е и авторството на деянието, доколкото касаторът лично е подписал декларацията по чл.188 от ЗДвП, че е управлявал превозното средство. Следователно, предвид установените от районния съд факти и обстоятелства, при доказаност на нарушението и вината на извършителя законосъобразно касаторът е привлечен към административнонаказателна отговорност и му е наложено административно наказание.

Правилни са доводите на СРС, че допуснатото нарушение на чл. 10, ал. 1 от Наредба № 81213-532 от 12.05.2015г, не е съществено, тъй като изготвянето на протокола има отчетен характер и разминаването в часа е обяснено от разпитаните свидетели под делото, като по безспорен начин се установява, че не е налице манипулация.

На следващо място, неоснователни са доводите на касатора, че не е установена законоустановената скорост на движение в конкретния участък. От приложеното писмо-справка се установяват точните GPS координати, където е бил поставен радарът. Правилни са доводите на СРС, че в конкретния случай тъй като мястото на нарушението е извършено в града, то законоустановената максимална скорост е 50 км. От всички доказателства не се установява различен режим.

Предвид изложеното дотук, не са налице твърдените касационни основания, поради което решението на районния съд се явява правилно и следва да бъде оставено в сила.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2, предл. първо АПК във връзка с чл.63в ЗАНН, Административен съд София-град, VII - ми касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 475 от 30.01.2023 г., постановено по НАХД № 17844/2021 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 115-ти състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

